

TAZETTEKLAP

* Hilariteit op de Songtekstendag van TAZ Talk met Stijn Meuris, Def P en Christophe Vekeman gisteren. Stijn vertelde dat hij ooit van een fan (of beter: een *creep*) een bruine envelop in zijn bus kreeg, met daarin alle, maar dan ook alle teksten van Noordkaap in pornoversie uitgeschreven. Hoewel grotendeels redelijk zieke *kwatsch*, was de 'vertaling' van *Satelliet Suzy* hem toch bijgebleven: 'Vuile slet Suzy, 't is pijpen of 't is ruzie.'

* Wist je dat... presentator Wim Willaert speciaal om de vermelding 'hot dog' (of 'hotdog') gevraagd heeft op zijn TaZ-badge?

* Sommige BV's vinden het klaarblijkelijk moeilijk om hun TaZ-badges bij te houden. Zagen wij al op de grond liggen: Veerle Dobbelaere en Nathalie Meskens (hun badges dus).

* Veerle Dobbelaere moet héél verstrooid lopen. Gisteren kwam ze in allerijl naar het secretariaat met de vraag: 'Willen jullie mijn tasje bijhouden, want ik vrees dat mijn gsm anders zal afgaan tijdens de voorstelling.' Toen iemand opperde dat ze misschien gewoon haar gsm kon afzetten, antwoordde Veerle ietwat beduusd: 'Ah ja, dat zou ik ook kunnen doen.'

* Tom, de gids die de Stadsnomaden begeleidt, maakt zich soms onnodig zorgen om het welzijn van zijn volgingen. Toen hij tijdens het concert van MJ Sandoval aan een oudere man voorstelde of hij niet buiten op het terras wou zitten, omdat het daar wat minder luid was, antwoordde die hem: 'Nee, het is geen enkel probleem, ik zal mijn gehoorapparaat wel een beetje stiller zetten.'

* Een van de Dwaalgasten-borden is gestolen. Dit beeldend project van Tanya Hermsen en vormgever Nicole Hermsen toont een aantal vogelsoorten die in een bepaalde streek minder dan 15 keer per eeuw werden opgemerkt, zoals de Citroenkwikstaart of de Iberische Tjiftjaf. We realiseren ons dat sommige mensen dit als *collector's items* beschouwen, maar zouden toch willen vragen aan de TaZ-gangers om die borden gewoon te laten staan.

(Black Kat)

Troebelroes

Halleluja! Eindelijk eens een jeugdtheatervoorstelling die niet zoeter smaakt dan een *carré confiture*. Halleluja! Eindelijk eens rol waarin Joris Hessels géén triestig-schattige puppyblik opzet, maar toont dat hij als acteur ook ballen aan zijn lijf heeft. *Troebelroes* van Theater Antigone is hondsbrutaal jeugdtheater, en dat vinden wij – onze mond spelend na de zoveelste stroperige troetelbeervoorstelling – een hele verademing. Een paar mankementen in regie bederven af en toe de pret, maar over het algemeen hebben wij ons met spel en tekst *wreed* geamuseerd.

In een verlaten pand bereiden twee jonge ridders zich koortsachtig voor op de climax van hun missie: de ontmoeting met de Ene, de het wakkerkussen van de Onkusbare. Als twee guerrillero's verschansen ze zich in het nihilistische decor van hun fantasie: buiten is het oorlog, alleen zij zijn de ware strijders van de liefde, alleen zij doen wat moet gedaan worden. Ludo en Werner, Werner en Ludo: ze zijn er klaar voor. Natuurlijk moet hun heldhaftige strijd op pellicule vastgelegd worden, en in de rol van amoreus object casten ze de schuwe Rosette, die ze in naam van de liefde terroriseren zoals alleen jongeren dat kunnen doen. Dan is het moment aangebroken van de slotscène...

'Mijn verlangen is een tijger in een luciferdooske, een walvis in een regendruppel, mijn lief abrikooske.' Powerpoëzie, turbotaal, plak er wat ons betreft een hippe term op, maar het ritme van de tekst is verschriktend en de postmoderne poëten geven er trouwens niet alleen met woorden een lap op. Hun verbale steekspel is intellectueel-clever en bijzonder grappig, alleen jammer dat er door de soms slordige zeggingshele delen van verloren gaan. Maar *passons*, erger is de structurele onbeweeglijkheid in de verhouding tussen denker Werner en doener Ludo. Van Malderen en Hessels spelen weliswaar op speed, maar hun energie sorteert niet voortdurend effect door het feit dat de verhouding eendimensionaal blijft, nauwelijks evolueert. Na een tijdje onttaardt de interactie tussen beide in oppervlakkig schreeuwtoneel – een occasioneel moment van verstilling had wonderen gedaan. De momenten van twijfel die beide ridders kennen tegenover de uiterste consequentie van hun queeste hadden een verdiepende functie kunnen hebben, maar ze overtuigen onvoldoende, er wordt te snel over deze momenten heen gespeeld. Nog een geluk dat de schuchtere rol van Caroline Liekens voor wat meer reliëf zorgt. Wat overeind blijft is wel de opwindende roes van *trouble*; die met de sadistische mishandeling van Rosette gewelddadig seksueel wordt. Maar zoals de voorstelling zich bij het begin afvraagt: wiens schuld is dit eigenlijk?

(La Gabinella)

Theater Tol

Corazón de Angeles

Wist u dat een bruidsboeket oorspronkelijk uit sterke kruiden bestond, om boze geesten weg te jagen? *Corazón de Angeles* van Theater Tol toont een bruiloft waarin de twee geliefden elkaar opvreten, dansen, vliegen en zelfs suikerspinnen eten. Het bruidsboeket bestaat niet uit bloemen, maar uit levende engelen!

U bent uiteraard te gast op dit spektakel...

3 augustus om 23 uur (in plaats van 22 uur) op het **Wapenplein**.

TAZETTE

EDITIE #07 WO 02/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, VAARDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Bijzonder eigenwijze songkeuze, soms knappe vertolkingen

Dylanhommage van Stef Kamil Carlens

U kent ze wel, het slag mensen dat, niet gehinderd door enige kennis van zaken en met een aan arrogantie grenzende stelligheid dommigheden debiteert en meninkjes rondstrooit, over wat dan ook. "Frans Bauer is zó slecht nog niet", "Eigenlijk was die Hitler geen kwaai jongen", "Bob Dylan schreef wel een paar leuke liedjes, maar zijn eigen versies ervan zijn zelden de beste."

Van Frans Bauer en die kleine met dat schaamhaar onder zijn neus mag u wat ons betreft vinden wat u wil, maar op een punt willen we toch duidelijk zijn: Er is tot op heden, naar onze – toegegeven – niet zo heel bescheiden mening, niet een Dylancover die het origineel overtreft. Ook die van Jimi Hendrix niet. Stef Kamil Carlens wachtte gisterenavond dus de loodzware taak ons van het tegendeel te overtuigen.

Met hooggespannen verwachtingen haastten wij ons na het hilarische optreden van Gunter Lammoot in het stationsbuffet dan ook linea recta – een pisstop en een ommetje langs de bar niet te na gesproken – naar Café Koer.

Daar schotelde Carlens, vergezeld door een ronduit sublieme TAZ-band, ons een niet echt voor de hand liggende doorsnee voor van Dylans werk uit de jaren tachtig van de vorige eeuw. Die staan met platen als 'Shot Of Love' en 'Infidels', waaruit de TAZ-curator rijkelijk graaide, niet bepaald bekend als 's mans meest creatieve.

Even vreesden we zelfs, toen na vier veeleer trage nummers (o.a. opener 'I And I' en een bijzonder fijne versie van 'Million Miles'), het niet meteen opbeurende 'Every Grain Of Sand' werd ingezet, het een slappe en slaapverwekkende bedoening zou worden, maar met 'Cold Irons Bound', met een ontzettende Burton op gitaar en wat later een uitstekende vertolking van 'Jokerman', kende het concert meer dan een hoogtepunt. Hier en daar hoorden we zelfs versies die het origineel – we wikken en wegen onze woorden – overtroffen. Gaat u vooral zelf kijken!

(De Liegende Hollander)

Vanavond een tweede keer om 22u op Café Koer

Naar aanleiding van het slopen van de Illusie organiseert Erfgoedvereniging Dement Oostende een symbolisch ten grave dragen van het pand. Morgen wordt om 17u verzameld op het stationsplein, om dan in rouwstoet naar de Illusie te trekken. U wordt allen verzocht te volgen.

Alle info via <http://dementoostende.blogspot.com/>.

TAZETTERAZZI: gecompromitteerde juryleden

Open slot

Wist u dat...

- Bevers geen bomen omverknagen om een dam te kunnen bouwen, maar om hun tanden bij te vijlen? Anders groeien die door hun snuit en dat wordt hun dood.
- Er op een dag niet genoeg plaats meer zal zijn om alle dode mensen te begraven omdat er steeds meer dode mensen bijkomen en de aarde even groot blijft?
- Haaien dood gaan als ze niet zwemmen?
- Olifanten perfect weten waar hun vrienden en vijanden zich ophouden?
- De mens het enige dier is dat lacht, bloost, in een God gelooft, oorlog voert en met de lippen kust?
- Er nu meer mensen leven dan er ooit in de hele geschiedenis van de mensheid zijn dood gegaan? Dus als iedereen tegelijkertijd Hamlet zou willen spelen dan zou dat niet gaan bij een tekort aan schedels zijn om Yorick te spelen.

Nee? Frederik Huys alias Oskar Shell wel, en hij etaleert het u uitvoerig in *Open Slot*, een voorstelling die tot het Stadsnomaden 2-parcours behoorde, en die u hopelijk niet gemist hebt. De bestseller 'Extreem Luid en Ongelooflijk Dichtbij' van Jonathan Safran Foer lag aan de basis van Frederiks monoloog, die handelt over de manier waarop een negenjarige jongen de onverwachte dood van zijn vader verwerkt. Hou Oskar Shell in het oog!

(La Gabinella)

TAZ TELEX

* Vandaag te gast bij TAZ Talk: Wim Willaert, Vitalski, Nicolaas Leten, Ineke Nijssen. Zij improviseren voor u ter plekke een spannende vertelling, geschikt voor kinderen én volwassenen. Afspraak om 17u in Galerie Beausite aan de zeedijk!

* Theater aan Zee verwelkomt een extra straatact: DAUTOSHOW van en door Maya Albert en Jits Van Belle. Te bewonderen op het vandaag om 15u, 16u30 en 18u.

* De voorstelling 4.48 Psychosis wordt toch in het Engels gespeeld.

* De aangekondigde vuurcreatie op donderdag 3/08 (22u) wordt vervangen door Theater Tol (zie kader).

* De voorstelling 'De Stormdraak' van MartHal'tentatief gaat door op het Wapenplein op donderdag 3 augustus en zaterdag 5 augustus !! Licht gewijzigde uren !! om 9.30, 10.30 en 11.30 uur

BREAKING NEWS

Na een hongerstaking van twintig dagen is Steven Heene eindelijk vrijgelaten uit de gevangenis.

Marijke Pinoy heeft vandaag een succesvolle massaprotestactie gehouden op het Star Square. Mensen zijn enthousiast.

Jan Verpooten, de corrupte burgemeester, heeft opnieuw geld verspild.

Mensen zijn niet geïnteresseerd in onze boodschap.

Wilt u deze merkwaardige feiten checken op hun waarheidsgehalte en speelt u graag games? Kom vanaf vandaag tot en met vrijdag tussen 12u30 tot en met 13u30 naar het stationsbuffet!

Maike Neuville en Bert Haelvoet wachten u op...

Ramona Verkerk *IchbineinStar*

Het concrete van een patatje oorlog

Na Leen Roels is het vanavond de beurt aan de tweede Jong Theater laureate, Ramona Verkerk, om met haar nieuwe werk in première te gaan op Theater aan Zee. Net als Roels won ze vorig jaar met een zelfgeschreven monoloog, Warmhouwe, een sterk portret van een afgeleefde huismoeder in midlifecrisis die vlucht in haar fantasie. Ramona's nieuwe voorstelling heet *IchbineinStar*, en is meteen haar regiedebuut. Het stuk speelt zich af op de eerste repetitiedag van een theaterproductie, waar acteurs en actrices het moeten redden zonder de regisseur... want die zit thuis nog te schrijven. Of op café Koer rustig van het zonnetje te genieten, als ik de lijn tenminste mag doortrekken naar Ramona zelf.

Ramona, fris ons geheugen op, wie ben je en waar kom je vandaan?

RV: Ik ben als actrice afgestudeerd aan Studio Herman Teirlinck in Antwerpen, daarvoor zat ik aan de Toneelacademie Maastricht en ik kom oorspronkelijk uit een heel klein dorpje bij Utrecht, Benschop. Daar kwam trouwens het dialect vandaan dat ik gebruikte in *Warmhouwe*. De pers omschreef het als Limburgs, maar eigenlijk was het puur *Benschops*.

Je collega-laureate Leen Roels vertelde ons deze week ook dat ze uit een klein dorp afkomstig was. Vormen jouw roots een even grote inspiratiebron als bij haar?

RV: Voor *Warmhouwe* was dat zeker het geval, het personage dat ik neerzette was heel erg verbonden met mijn wortels. Trouwens, qua thematiek staat Leen Roels haar - overigens heel mooie - nieuwe voorstelling heel dicht bij mijn eerste monoloog. *IchbineinStar* gaat daar weer van weg. De voorstelling is in mijn hoofd begonnen als een collage, een reeks beelden, monologen, kleine ideeën voor scènes, met als vertrekpunt mijn verhouding tot het publiek en tot de wereld. Later werkte ik die gedachten uit tot teksten, eerst in monoloog-vorm, daarna in dialogen.

Wat is het verschil tussen schrijven in monoloog-vorm en schrijven voor pakweg vijf acteurs?

RV: Dialogen zijn veel complexer. Je moet denken in rollen en misschien wel in termen van een plot. Ik dacht op een bepaald moment: 'O god, moet ik een Shakespeare schrijven?' Maar zo'n vaart liep het niet. Ik schrijf nogal 'praktisch', over het concrete van een *patatje oorlog* bestellen en je geld niet vinden, flarden uit concrete gesprekken op straat. Het repetitieproces heeft mij daar veel in geholpen. Ik had een acteur die wou weggaan, een actrice die zwanger werd; toen ben ik op zoek gegaan naar een groep die uit elkaar viel, mensen die twijfelden over wat écht te doen.

IchbineinStar zou je metatheater, theater over theater, kunnen noemen. Is dat een bewuste keuze?

RV: Aanvankelijk niet. Het idee om de voorstelling rond acteurs en theater te laten draaien was meer een vormelijke keuze om mijn verhaal te vertellen.

In je persmap gebruik je een kaartspel als metafoor voor je verhouding tegenover de wereld. Ik citeer: *Ik zag de wereld als een groepje mensen dat aan een tafel zit te kaarten. Ik zag mijzelf willen mee kaarten, maar het niet durven vragen. Ik zag mijzelf ofwel onder die tafel zitten [...] dan wel boven op die tafel staan schreeuwen 'Ik besta!'.* Gaat de voorstelling over je eigen onrust?

RV: Ik ben wel onrustig, ja. Maar of de voorstelling daar over gaat...? Ik begon op een bepaald moment de wereld onder te verdelen in onder-tafel-mensen, die zich verbergen, en boven-tafel-mensen, de schreeuwers, terwijl het beste natuurlijk is: gewoon rustig en relaxt aan die tafel zitten, de kaarten schudden en zeggen "kom er gewoon bijzitten". Maar misschien is die balans wel een utopie.

Het is de meest vervelende vraag die ik kan stellen, maar hoe zou je de voorstelling samenvatten in één woord?

RV: Meestal kom ik er pas na een hele tournee achter hoe ik een stuk moet samenvatten in één woord. Ik zou nu iets kunnen zeggen, maar kom het mij voor de zekerheid nog eens vragen na de laatste voorstelling (*lacht*).

(De Boordmatroos)

IchbineinStar gaat vandaag om 15u in première en speelt nog op Donderdag 3/08 en vrijdag 4/08, telkens om 15u en 19u30 in Malpertuis.

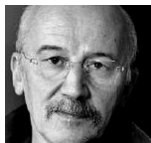
Festivalcoördinator Luc Muylaert zag dat het goed was

Jong Theater: de jury doorgelicht

U heeft zich ongetwijfeld al afgevraagd wie de mensen zijn die eind deze week achter gesloten deuren de knoop zullen doorhakken over de winnaars van de Jong Theater prijzen. Wij haalden ze even uit het donker van de theaterzaal om ze aan u voor te stellen.

Cindy Godefroi is programmator bij het Gentse theaterhuis De Kopergietry. Ze ziet zichzelf als een minzame invloed in de jury. Uit haar ervaring met kindertheater weet ze dat je niet te snel mag afhaken bij een voorstelling; tot het einde kan het stuk een nieuwe adem krijgen. Dramaturgische analyse is belangrijk, maar Godefroi gaat vooral af op haar buikgevoel. Quote: "Er mogen blutsen zitten in een voorstelling, zolang er maar iets verteld wordt."

Dirk Pauwels is artistiek leider van het Gentse productiehuis Victoria. Voor hem zijn de meest affe voorstellingen niet altijd de beste. Goed gemaakte, stevig doordachte voorstellingen waarin alles klopt, zijn meestal de saaieste. Quote: "Als ik geen oneffenheden, geen kwetsbaarheden zie bij jonge makers, dan vrees ik dat ze conservatief denken over theater. Het avontuur moet primeren."

Centrale gast **Marijke Pinoy** is het enige jurylid dat als regisseur en maker in het veld staat. Ze gaat heel onbevangen kijken, zonder vooropgestelde criteria. Wel vindt ze het belangrijk dat een maker ervoor gaat en *à fond* verdedigt waar hij of zij voor staat. Quote: "Je moet als maker kleur bekennen, tonen wie je bent."

Patrick Allegaert is voorzitter van de theatercommissie en curator van het Gentse Museum Dr. Guislain. Hij wil als jurylid een gulle hand reiken naar de jonge makers door hen zoveel mogelijk ondersteunende commentaar te geven, maar tegelijkertijd een scherp oordeel niet uit de weg gaan. Makers die duidelijk een eigen weg inslaan genieten zijn voorkeur. Quote: "We moeten als jury genereus zijn, maar ook scherpe keuzes durven maken."

Hilde Veulemans is Eerste Schepen van de Stad Oostende. Onder haar bevoegdheden vallen onder andere toerisme en feesten. Zij vindt het belangrijk dat een voorstelling het publiek zin doet krijgen in theater. Creativiteit en originaliteit staan hoog op haar lijstje. Quote: "Ik moet het plezier voelen in een voorstelling."

Marleen Decabooter heeft de artistieke leiding van het Mechelse kunstencentrum nOna. Ze let op authenticiteit en een persoonlijke vertolking, ze wil geen kopieën ontdekken. De afronding van een voorstelling is belangrijk, op het einde kan er veel verloren gaan. Quote: "Jonge makers moeten niet teveel doorhameren op één idee, maar zoveel mogelijk nieuwe laatjes opentrekken."

Juryvoorzitter **Peter Anthonissen** was in een vorig leven theaterrecensent voor De Morgen. Nu werkt hij bij Artemis en fABULEUS als dramaturg en coach. Naast de artistieke kwaliteit van de voorstellingen, vindt hij het belangrijk dat ook de achtergrond en ontstaanscontext van de producties ter sprake komen in de beoordeling. Quote: "De makers moeten mij overtuigen dat hun manier om hun verhaal te vertellen, de enige is."

Jong Muziek: de diepe gronden van Rianto Delrue

'Ik ben veeleer van het stille type'

Amper vijftien is hij, Rianto Delrue, maar toch schrijft en zingt hij al songs met een maturiteit, een scherpzinnigheid en een flair die wij doorgaans associëren met doorgroeide country- en bluesmannen. Tijdens Kunstbende 2006 leverde het de jonge singer-songwriter goud op in de categorie Muziek, en de bijnaam mini-Johnny Cash.

Mogen wij je eerst en vooral feliciteren met je fantastische naam? Wij dachten eerst zelfs - vergeef het ons, alsjeblieft - dat het een artiestennaam was.

RD: 'Het is wel degelijk mijn echte naam. Hij is afkomstig van Indonesië en betekent 'lachen'. Een klasgenoot van mijn neef heette zo, maar dan anders geschreven. Mijn moeder heeft er Rianto van gemaakt.'

Als muzieklareaat van de Kunstbende 2006 werd je gelijk met de grote Johnny Cash vergeleken. Legt dat geen druk op jouw jonge schouders? RD: 'Goh, het is wel leuk om daarmee geassocieerd te worden, maar ik ben Johnny Cash natuurlijk niet. Ik breng mijn eigen muziek. Als ze het dan hebben over de jongen *dressed in black*... Het was toevallig dat ik toen een zwart hemd droeg. Ik sta niet altijd met een zwart hemd op het podium, en ik ga het nu ook niet invoeren. (*lacht*)'

Volgens de Kunstbendjury stond je ook met bakken lef, zelfzekerheid en presence op het podium. Waar komt dat vandaan?

RD: 'In het dagelijkse leven heb ik dat veel minder, dan ben ik veeleer van het stille type. Maar op het podium kan ik meer doen, mij meer uitleven en meer mezelf zijn dan wanneer ik bijvoorbeeld in een groep mensen terecht kom.'

In *I'm a lonesome rider* zing je: *You'll go your way, I'll go mine/Now please don't describe the feeling that I feel inside/I will fight, I will make my right/I'm a fighter, I'm a lonesome rider.* Wat doet een vijftienjarige knul zoiets diepgaands op papier zetten?

RD: 'Ik schrijf vooral over mijn gevoelens. Ik ben enig kind en ben zodoende altijd veel alleen geweest. Mijn ouders zijn gescheiden toen ik vijf was, waardoor ik vaak moet pendelen tussen mijn moeder en mijn vader. Ik heb dat altijd moeilijk gevonden. Ik leg ook moeilijk contacten en maak niet makkelijk vrienden. Als je dan alleen op een kamertje zit, dan komt zoiets eruit. Ik heb er eigenlijk niet zoveel bij nagedacht.'

Is muziek schrijven jouw manier om om te gaan met de wereld rond je?

RD: 'Muziek is voor mij een soort een uitlaatklep, een manier om mijn emoties te kanaliseren, zodat ik ze kwijt kan. Het past gewoon.'

Je bent ook bezig met toneel. Welke carrière zie je straks voor jezelf?

RD: 'Het is moeilijk om in de toekomst te kijken, maar voorlopig wil ik zoveel mogelijk liedjes schrijven en mijn ding blijven doen op het podium. Ik combineer het graag met toneel. Ik hoop altijd met muziek bezig te kunnen zijn, zeker als hobby en wie weet zelfs als mijn beroep. Dat zullen we wel zien. Als ik naar theateervoorstellingen ga van bijvoorbeeld Kommil Foo, dan ben ik daar wel jaloers op. Daar zie ik mezelf eerder in: een combinatie van muziek en acteren. Een soort cabaret dus.'

(Pepe)

Rianto Delrue speelt vandaag nog om 17u in het stationsbuffet.

10 nooit eerder gestelde vragen aan ...

Theatermonument **Tone Brulin**

1. Wat is het bijzonderste volksfeest ter wereld ?
TB: 'Ik zie ik het antwoord op het ogenblik niet...'

2. Wat is de lekkerste maaltijd die u gegeten heeft tijdens de oorlogsjaren ?
TB: 'Ik weet niet wat de lekkerste was, maar ik weet wel dat ik een hekel heb gekregen aan wortelen, *peekes* ... Het lekkerste dat ik gegeten heb was *nà* de oorlog, binnengekomen via de geallieerden, *peanut butter*. Mijn moeder had boter gekocht, bij Canadezen, maar ze vond het niet direct lekker smaken, en toen vroeg ik die boter, en smeerde daar mijn broodjes mee (*proevend en met pretlichtjes in z'n ogen*)... mmm... nootjes.'

3. Welke ontmoeting bent u in uw leven helaas misgelopen ?
TB: 'Ah... (*lange stilte*) ik weet wel dat er zo bestaan, ik zou daar 's moeten over denken, maar er zijn er die ik misgelopen ben, ja...'

4. Waar wordt u erg kwaad van ?
TB: (*lange stilte*) 'Ik denk wel dat ik heel erg kwaad word als ik voel dat ik niet au serieus wordt genomen...'

5. Als u vandaag met theater zou beginnen, waar zou u gaan werken ?
TB: 'Ik zou niet in theater gaan werken, ik zou iets anders doen. Te veel onjuiste posities en niet goed doorgedacht, of toch niet zo doorgedacht, dat ik er aan wil deelnemen. Ik vind het theatermaken, spelen, regisseren een beetje kinderachtig, flauwe kul... nu hé, ik heb dat nooit gevonden, maar nu ik 80 ben, merk ik dat er plotseling zo'n afstand ontstaat...'

6. Wat is het ergste wat u ooit is overkomen op scène ?
TB: 'Plotseling uw tekst niet meer weten, da's verschrikkelijk, dat is mij toch al wel eens overkomen.'

7. Wat is de beste weg om extase te bereiken ?
TB: 'Concentratie.'

8. Met wie wordt u het meest verward ?
TB: 'Met Dries Wieme.'

9. De Beatles of de Rolling Stones ?
TB: 'De Beatles.'

10. Welke exotische taal zou u graag nog leren ?
TB: 'Aaah... Maleis!'